

IV.

Разказът на Янима,

Като се върна въ къщи, Мери разказа за всичко на мъжа си и почна да го моли да купи цѣлото сѣмейство на Хамида.

— Слушай, — каза младиятъ инженеръ, — дѣцата мога да купя, но за Янима, като за добра работничка, този звѣръ—арабинъ ще поиска много скъпо. А азъ нѣмамъ толкова пари.

Същата вечеръ при тѣхъ дойде Янима, която имъ разказа цѣлата история на нещастния си животъ.

— Ние съ мама сме родени далеко отъ тукъ, въ Ниамъ. Прѣди седемъ години нашето заселище бѣ нападнато отъ съсѣдното дивашко племе. А за това дивацитѣ бѣха подбудени отъ петима англичани, търговци на роби. Мнозина отъ нашето заселище избиха, останалитѣ хванаха въ плѣнъ, сжщо и мене съ майка ми. . . Насъ всички заковаха единъ до другъ въ вериги и ни подкараха насамъ. . . Това бѣше тежко и страшно пжтешествие. Хранѣха ни лошо и прѣзъ всичкото врѣме ни гонѣха съ бой съ тояги. . .

По пжтя нашиятъ керванъ бѣше нападатъ отъ единъ отредъ араби. Нашитѣ мъчителители се изплашиха отъ тѣхъ и се разбѣгаха, като ни оставиха въ пустиня-